

El paper del “Poder Judicial”

En 1975, a la mort del dictador Franco, una profunda mobilització dels treballadors, la joventut i els pobles commovia a tot l'estat espanyol. Els drets de vaga, de manifestació, d'expressió, de lliure organització política i sindical van ser imposats, en els fets, a un règim franquista moribund que era incapaç de contenir la situació. Després de diversos intents de parar per a força el que era imparabile, el rei va tornar d'una visita als EUA amb una proposta de canvi de tàctica: calia arribar a un acord amb els principals dirigents de l'oposició democràtica. Un acord que es va plasmar en els “Pactes de la Moncloa”.

En els pactes de la Moncloa el règim s'avenia a tolerar les llibertats que la mobilització popular ja li havia arrencat, i, a canvi, els dirigents de les principals organitzacions obreres i els de les organitzacions catalanes i basques acceptaven mantenir l'essencial de l'aparell d'Estat del franquisme. Tot això es va plasmar en la constitució de 1978. La solució seria imposada al moviment de masses, ajudant-se de l'espantall d'un possible cop militar si no s'empassava.

Mantenir l'aparell judicial franquista

A conseqüència de l'abans explicat, l'aparell judicial del franquisme va ser mantingut sense cap depuració. Recordem que, per a començar, aquest aparell Judicial va ser depurat a consciència en 1936-39, per a expulsar a qualsevol que fos sospitós de ser demòcrata o es negués a aplicar la “legalitat” franquista. Després, durant quaranta anys, els jutges així preparats van dictar sentències contra qualsevol que va intentar organitzar un sindicat, manifestar-se o organitzar una vaga. Totes aquestes sentències han estat declarades vàlides pel Tribunal Suprem i el Constitucional, que han dictaminat que van ser dictades per òrgans judicials “legítims”.

És per això que l'Audiència Nacional, tribunal especialitzat a perseguir els «delictes de terrorisme» i altres delictes polítics, és hereva directa del Tribunal d'Ordre Públic del franquisme, i l'aparell judicial que patim és el mateix aparell judicial del franquisme, que s'ha mantingut des de llavors per múltiples llaços d'afinitat i parentiu.

No és d'estranyar, per tant, que aquest aparell judicial s'acarnissi en la persecució contra els sindicalistes, en aplicació de l'article 315.3 del Codi Penal (article “antiquets”, heretat, també, de l'últim Codi Penal franquista): en aquests judicis, els sindicats han denunciat, una vegada i una altra, i amb raó, la complicitat de fiscals i policies, sota la mirada benvolent dels jutges, per a criminalitzar als sindicalistes acusats. En els judicis contra militants obrers, els jutges manegen al seu gust les proves. En el judici contra Andrés Bódalo, el jutge es va negar a admetre com a prova un vídeo que demostrava la falsedat de les acusacions (com va succeir en el judici contra els dos sindicalistes de CNT de Logronyo, condemnats per la seva actuació durant una vaga). Els “18 de la Macarena”, activistes de la lluita pel dret a l'habitatge de Sevilla, han sofert el mateix tipus de pràctiques.

No sols persegueixen als nostres. També protegeixen als seus. La mateixa policia animava la denúncia de l'organització feixista “Llar Social Ramiro Ledesma” contra els militants del servei d'ordre de la manifestació del 16 de març a Madrid, pel dret a decidir, mentre el fiscal acusava això militants de «delicte d'odi», secundant-se en una instrucció de la Fiscalia de l'Estat que estableix que animar al rebuig contra els nazis pot ser considerat delicte d'odi. I el Constitucional acaba d'anul·lar la sentència contra els 14 ultres que van assaltar en 1917 el centre cultural Blanquerna.

També les dones han sofert el menyspreu d'aquests jutges. No oblidem la infame sentència del tribunal de Pamplona en el judici del “Ramat”, i la reacció corporativa de l'aparell judicial davant les crítiques i mobilitzacions que va deslligar aquesta sentència. Totes les Associacions de Jutges, tant “conservadores” com “progressistes” van sortir en defensa del tribunal, i 750 jutges van presentar una queixa davant el Consell Consultiu de Jutges Europeus. Es van queixar d'una “gravíssima amenaça” contra la independència judicial i de “linxament públic, amb la complicitat i l'alè de polítics” contra el tribunal, i demanaven que es declarés “l'existència a Espanya d'un atac con-

tra la independència i contra la legitimitat del Poder Judicial”.

És cert que, durant la Transició, es va intentar col·locar, per sobre d'aquest aparell judicial, al Consell del Poder Judicial i al Tribunal Constitucional per a assegurar un cert control d'aquest aparell, però a poc a poc aquests dos òrgans han estat abduïts pel mateix aparell que havien de controlar.

No en va, Pablo Casado va poder variar-se que exercirà l'oposició contra el govern Sánchez-Iglesias-Garzón “utilitzant tots els mitjans, incús el judicial”

Independència del Poder Judicial?

El nomenament de Dolores Delgado com a Fiscal General de l'Estat ha deslligat una allau d'invocacions a la suposada “independència del Poder Judicial”. Com si tal cosa pogués existir sota la Monarquia de 1978.

Als ulls de milions, la justícia del nostre país és bona per a perseguir a sindicalistes, rapers i polítics catalans, a Andrés Bódalo, Alfon, o els joves d'Alsasua, als que ocupen habitatges, però absolutament incapaç de defensar a les dones violades o maltractades. Una Justícia que obeeix a la banca, al capital financer, i al Rei, que li va encarregar, en el seu discurs del 3 d'octubre, després del referèndum català, que –amb les altres institucions– el deixés tot “lligat i ben lligat” amb relació a la “qüestió catalana”.

Recordem quan una sala del Suprem va decidir que els impostos de les hipoteques els paguessin els bancs. Immediatament va ser convocat el Ple de Tribunal per a revocar aquesta sentència. En aquell moment, el columnista d'El País, Josep Ramoneda, en un article titulat, significativament, “*Qui mana aquí?*” escrivia que “una baixada de la cotització dels bancs va aconseguir en un dia el que centenars de milers de votants i de manifestants catalans no han aconseguit amb la presó preventiva dels presos independentistes: que el Suprem apreciï ‘enorme repercussió econòmica i social’ (...) tornem a la pregunta de sempre: *Qui mana? Quan es qüestiona la independència real del poder judicial es mira de reüll a l'executiu, però són molts altres els poders*

—locals i internacionals— que ronden entorn dels jutges.”

Tots els òrgans judicials han avalat les contrareformes laborals (l'últim, l'acomodament per malaltia), les retallades socials, les retallades de salaris i drets dels empleats públics (retallades efectuades passant per sobre d'acords i convenis col·lectius), com han avalat el lliurament de milers de milions als banquers, als especuladors de les autopistes radials o del magatzem de gas de Tarragona. No hi ha dubte que saben bé quins interessos de quina classe social han de defensar: els dels explotadors i especuladors.

Bé ho sap Casat quan parla de combatre al govern utilitzant la via judicial, com bé el sabia Felip VI quan, el 3 d'octubre de 2017, en el seu famós

discurs, va encarregar a “tots els poders de l'Estat” encarregar-se de perseguir als republicans catalans. Ara ho utilitzaran contra qualsevol mesura en favor de la majoria treballadora o de la llibertat dels pobles – per limitada que sigui– que pugui adoptar el nou govern.

Cal netejar tota aquesta trama

La constitució del nou govern ha obert, sens dubte, una certa expectativa, fins i tot entre els acords PSOE/UP se cita la derogació de l'infame article 315,3 del Codi Penal. Però la pregunta és: gosarà aquest govern enfrontar-se a les institucions judicials heretades del franquisme? El futur pròxim el dirà.

En qualsevol cas el respecte al “rei i la constitució”, als quals han jurat fi-

delitat tots els ministres, sense cap fórmula d'objecció, casen malament amb qualsevol mesura de fons.

I, per sobre de tota expectativa, està l'exigència elemental de la majoria social i els pobles contradictòria amb la “justícia” franquista. Aquestes institucions i els seus portaveus directes (PP, CS, Vox) han assenyalat els limitis.

L'única sortida democràtica és trencar amb la “justícia” franquista, perquè ni l'aparell judicial, ni el règim del qual forma part i al qual sustentava, són reformables.

La defensa de les llibertats i dels drets dels treballadors, de les dones i dels Pobles exigeix acabar amb aquest poder judicial, amb aquest règim, en la lluita per la República.

N.º 344
17 de enero de 2020
Precio 1,5 €
Apyox: 2 €

INFORMACIÓN OBRERA

Tribuna libre de la lucha de clases

Reivindicaciones o sumisión a la Monarquía y a Bruselas

LA RESISTENCIA DE LOS PUEBLOS A ESCALA INTERNACIONAL

No War On Iran!
25 de enero. Jornada Mundial (Jho a la guerra contra Israel) (Reclamada de las tropas españolas de la región) pp. 11

Francia, más de 40 días de huelga
Contra la reforma de las pensiones pp. 12

Más de 600 personalidades argentinas
Exigen la libertad de Laitse Blatman y de todos los presos políticos. pp. 12

EDITORIAL

Libertad para los republicanos catalanes

El Tribunal Supremo rechazó este jueves 9 de enero someter a la libertad de los presos políticos catalanes a la voluntad del gobierno. El Tribunal de Casación ha decidido así considerando que el artículo 315.3 del Código Penal, que prohíbe de forma automática a los partidos políticos la inscripción en el Registro de Partidos Políticos, no puede ser considerado, como ha hecho el Tribunal español el 14 de octubre de 2017, una limitación de la libertad de expresión y de los partidos políticos. A más de 10 años de la sentencia del Tribunal Supremo, la Junta Electoral Central, decidida por el gobierno, ha decidido declarar la nulidad de la inscripción de los partidos políticos catalanes en el Registro de Partidos Políticos. Este hecho, por haber desobedecido una sentencia del Tribunal Supremo, es un claro ejemplo de la sumisión a Bruselas y a la Monarquía.

Ello nos recuerda que este régimen no tiene ni legitimidad ni legitimación. Los partidos políticos catalanes, como los de la República, no se someten a Bruselas y a la Monarquía. Los partidos políticos catalanes, como los de la República, no se someten a Bruselas y a la Monarquía. Los partidos políticos catalanes, como los de la República, no se someten a Bruselas y a la Monarquía.

Ja està a la venda el nou número d'Informació Obrera

Aquest número recull, a més de l'actualitat política i social al nostre país, i les habituals seccions d'ensenyament, sanitat i moviment obrer, una àmplia crònica de “la resistència dels pobles a escala internacional”, recollint la campanya iniciada als EUA contra la guerra a l'Iran i la convocatòria internacional el 25 de gener d'una jornada de rebuig, la vaga de més de 40 dies a França contra la reforma de les pensions que vol imposar Macron, les mobilitzacions que s'estan produint a Algèria i la declaració que més de 600 dirigents polítics i socials per la llibertat dels presos polítics en aquest país han publicat.

Us recordem que podeu llegir l'editorial “Libertat per als presos catalans” a la seva web: <http://www.informacionobrerera.org/libertad-para-los-republicanos-catalanes/>

Llegeix i difón la premsa obrera!

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reys, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reys, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com
o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: 2100 2812 51 0200071314. Indicant: Reclzo Carta Setmanal

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta

Partit Obrer Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional